

Arrest

nr. 139 970 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntthesememorie.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2011 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers - met name dat betrokkenen sinds 2007 in België verblijven, dat zij Franse taallessen hebben gevolgd, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen leggen nog een attest voor van de scholing van hun kinderen. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Verder halen betrokkenen nog aan dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een trauma zou betekenen omwille van hun verblijf hier sinds 2007 en dat dit psychisch zeer zwaar zou vallen, gelet op de verschillende nationaliteiten van verzoekers. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het in de eerste plaats aan verzoekers zelf is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 10.12.2007. Het feit dat betrokkenen hier geen gevolg aan hebben gegeven en er zelf voor gekozen hebben om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen, waardoor zij heden nog steeds in België verblijven, is geheel te wijten aan hun eigen keuzes en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet naar de respectievelijke diplomatieke vertegenwoordigingen zouden kunnen begeven om de aanvraag in te dienen. Bijgevolg tonen zij op geen enkele manier aan waarom het feit dat zij een verschillende nationaliteit hebben, een buitengewone omstandigheid zou vormen. Betrokkenen beperken zich tot loutere beweringen, terwijl deze zouden gestaafd moeten worden met de nodige bewijzen.

De advocaat van betrokkenen meent dat de aanvraag van betrokkenen op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook wordt beweerd dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan andere dossiers. Het is echter aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich nog op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 29.05.2007 werd afgesloten op 25.02.2008 met de verwerping van het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de voornoemde zorgvuldigheidsplicht, stellen de verzoekende partijen dat zij in het verzoekschrift conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben gewezen op hun verschillende nationaliteiten, reden waarom zij in de onmogelijkheid zouden zijn om de aanvraag tot regularisatie in te dienen in hun land van herkomst. Zij betogen dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt geantwoord op dit element, dat dit wijst op een onzorgvuldige feitenvergaring.

In een tweede middel voeren zij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel kan afgeleid worden dat zij zich beroepen op een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en de voornoemde wet van 29 juli 1991, stellen de verzoekende partijen dat de *in casu* bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd is, dat zij in hun verzoekschrift conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet gewezen hebben op hun verschillende nationaliteiten, reden waarom zij in de onmogelijkheid zouden zijn om de aanvraag tot regularisatie in te dienen in hun land van herkomst, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze geantwoord wordt op dit argument.

In hun synthesesemorie verwijzen de verzoekende partijen naar de middelen uit hun verzoekschrift en stellen zij dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten onrechte stelt dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 augustus 2011 het argument dat ze door hun verschillende nationaliteiten niet anders konden dan hun regularisatieaanvraag via België in te dienen, niet gebruikt hebben, dat deze bewering niet strookt met hun regularisatieaanvraag. Zij verwijzen naar hun regularisatieaanvraag, naar de uitzonderlijke omstandigheden en citeren hieruit, uit het eerste onderdeel, de zin *"Dat bovendien wordt gewezen op de verschillende nationaliteiten"*, dat zodoende de verwerende partij onterechte beweringen laat gelden en dat tevens komt vast te staan dat de verwerende partij niet geantwoord heeft op één van de aangevoerde motieven, zodoende dat de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.2.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

3.2.2. De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat zij in hun aanvraag van 19 augustus 2011, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hebben gewezen op hun verschillende nationaliteiten, reden waarom zij in de onmogelijkheid zouden zijn om de aanvraag tot regularisatie in te dienen in hun land van herkomst. De verzoekende partijen menen dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze geantwoord wordt op dit argument.

De Raad wijst er evenwel dat dit aangevoerde element wel degelijk gewogen en besproken werd in de bestreden beslissing, met name als volgt:

“Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet naar de respectievelijke diplomatieke vertegenwoordigingen zouden kunnen begeven om de aanvraag in te dienen. Bijgevolg tonen zij op geen enkele manier aan waarom het feit dat zij een verschillende nationaliteit hebben, een buitengewone omstandigheid zou vormen. Betrokkenen beperken zich tot loutere beweringen, terwijl deze zouden gestaafd moeten worden met de nodige bewijzen.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat het gegeven dat de verzoekende partijen een verschillende nationaliteit hebben geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omwille van het feit dat zij niet aantonen dat zij niet naar de respectievelijke diplomatieke vertegenwoordigingen zouden kunnen gaan om de aanvraag in te dienen, dat zij zich beperken tot loutere beweringen zonder de nodige bewijzen, zodat hun kritiek dat dit argument op geen enkele wijze wordt geantwoord in de bestreden beslissing, feitelijke grondslag mist.

3.2.3. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op de vaststellingen in punt 3.2.2. tonen de verzoekende partijen een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aan.

3.4. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER